

Holly Hepburn

Zomerliefde

Terugkeer naar Half Moon Farm – deel 2

1

‘Kit Devereaux.’ Nancy schudde haar hoofd en keek naar Daisy met een mengeling van medeleven en goedmoedig vermaak. ‘Van alle auto’s in heel Mistlethorpe moest je uitgerekend tegen de zijne aanrijden.’

Ze zaten samen aan een tafeltje in het spaarzaam verlichte Oast House Café, dronken warme chocolademelk en Daisy knabbelde aan een kersenmuffin. Het was net vijf uur geweest en net als de meeste bedrijfsjes die de geplaveide tuin van Half Moon Farm omringden, was het café gesloten.

Buiten klonk af en toe het geluid van een auto, vaak vergezeld door een enthousiast geblaf wanneer hondenbaasjes hun dier kwamen ophalen van Waggy Mamma’s opvang. Maar zelfs de slagroom en de marshmallows op de chocolademelk verlichtten Daisy’s irritatie niet, en ze keek Nancy aan. ‘Dat weet ik,’ zei ze met een diepe zucht terwijl ze zich Kit Devereaux’ ongenoegen bij het schoolhek die middag herinnerde. ‘We hebben een paar berichtjes uitgewisseld na het ongeluk vorige week, maar ik hoopte dat ik nooit meer iets met hem te maken zou krijgen. Ik kon het niet geloven toen ik hem daar op het schoolplein zag staan.’

‘Het wordt waarschijnlijk nogal lastig om hem te ontwijken, aangezien zijn dochter bij Campbell en Finn in de klas zit.’ Nancy trok een gezicht. ‘En niet te vergeten; Winterbourne Castle is van zijn familie, net als het grootste deel van het dorp.’

De moed zakte Daisy in de schoenen. Ze had geweten dat er een verband moest zijn, toen ze de publieke ruimtes van het kasteel had bezocht met haar zoons en een lange rij Devereaux-familieportretten

had ontdekt in de galerij. Kit Devereaux had er niet tussen gehangen, maar Daisy had geweten dat de ongebruikelijke naam geen toeval kon zijn. Ze dacht terug aan de schilderijen en herinnerde zich dat de huidige graaf van Winterbourne ontbrak. De moed zakte haar nog verder in de schoenen; ze had geen schilderij nodig om het beeld voor ogen te zien van de neerbuigende afkeuring van Kit Devereaux. Dat had zij weer, een lid van de aristocratie aanrijden en er dan ook nog maandenlang elke schooldag aan herinnerd blijven worden. ‘Dat verklaart zijn arrogantie,’ kreunde ze. ‘Echt, je zou denken dat hij me bij een bankoverval heeft betrapd of zo.’

‘Ik kan me voorstellen dat hij verrast was,’ merkte Nancy mild op. ‘Je hebt hem namelijk verteld dat je in Milton Keynes woont.’

‘Daar woon ik ook,’ zei Daisy een beetje gepikeerd. ‘Meestal dan. Een klein auto-ongeluk betekent niet dat ik mijn levensverhaal aan een vreemde moet vertellen, hoeveel hij dan ook mag bezitten in Mistlethorpe.’

Met een verzoenend gebaar hief haar vriendin haar handen. ‘Neem me niet kwalijk. Ik zeg alleen dat ik denk dat hij niet verwachtte jou te treffen bij het schoolhek, dat is alles.’

Er zou een grapje gemaakt kunnen worden over het feit dat hem één keer ‘treffen’ genoeg was geweest, maar Daisy wist dat het met haar huidige humeur eerder knorrig dan grappig zou overkomen. En irritant genoeg had Nancy wel een punt. Daisy had niet gelogen toen Kit in eerste instantie vroeg of ze uit het dorp kwam; haar leven en dat van haar zoons wás in Milton Keynes en over een paar maanden zouden ze daar ook weer heen gaan, zodra ze zeker wist dat haar moeder volledig hersteld was van haar hartoperatie. Ze kon wel begrijpen dat haar verschijning op school misschien ietwat verrassend was geweest. ‘Ja, het spijt me,’ zei ze met een scheve glimlach tegen Nancy. ‘Alles rondom mam en de verhuizing en daarbovenop nog alles wat gerepareerd moet worden, is nogal stressvol. Daarom ben ik wat prikkelbaar.’

‘Joh, wie zou dat niet zijn? Zoveel om mee te worstelen.’ Nancy schoof het bord met daarop de half opgegeten muffin naar Daisy toe. ‘Maar daarom hebben we gebak. En maak je niet druk over Kit; jullie zijn niet op goede voet begonnen, maar voor zo’n deftige

kerel is hij niet verkeerd. De familie heeft altijd veel gedaan voor het dorp.’

Dat riep weer de vraag op die Daisy al zo lang in haar hoofd had. Als de familie Devereaux zo vooraanstaand was in Mistlethorpe, waarom had ze de naam dan nog nooit gehoord? Ze had als kind hele zomers op Half Moon Farm doorgebracht en niemand had hen ooit genoemd. Ook waren ze nooit een dagje naar Winterbourne Castle geweest, hoewel ze de rest van het dorp goed gekend had. Was het vreemd dat ze zich niet kon herinneren dat haar grootouders of haar moeder óóit over hen gesproken hadden? Kit Devereaux had de achternaam Moon herkend toen ze hem die gegeven had en deze gelinkt aan Half Moon Farm, maar dat was niet zo raadselachtig gezien zijn status. Ze had geen idee wat een graaf precies deed, maar ze nam aan dat het logisch was dat hij wist wie zijn burens waren. Eén ding wist ze wel: zijn titel betekende absoluut niet dat Daisy elke keer moest buigen wanneer ze hem zag. Eigenlijk was ze van plan hem zo weinig mogelijk te zien, en ze twijfelde er niet aan dat voor hem hetzelfde gold.

Ze voelde dat Nancy naar haar keek en knikte kort om aan te geven dat ze het met haar eens was. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze en ze pakte het restant van de muffin. ‘Genoeg nu over arrogante aristocraten. Vertel me eens over jouw dag. Ik hoop dat die beter was dan de mijne.’

Op dinsdag werd Daisy wakker met een ongewoon gevoel van tegenzin in de dag die voor haar lag, maar de reden daarvoor werd haar pas duidelijk toen ze haar benen van het bed zwaaide en haar voeten de kille, houten vloer raakten. Het viel niet te ontkennen dat de gedachte aan haar ontmoeting met Kit Devereaux het probleem was, ondanks haar vastbeslotenheid zich niet te laten intimideren. Ze vroeg zich af hoe vroeg ze de jongens op school zou kunnen afzetten. Niet vroeg genoeg om een ontmoeting te kunnen vermijden, constateerde ze met een ontmoedigde zucht. Maar misschien maakte ze zich druk om niets; ze had genoeg afleveringen van *The Crown* gezien om te weten dat mannen als Kit zich niet verlaagden tot het tweemaal daags naar school gaan. Dat zou hij aan zijn vrouw overlaten,

of misschien een kindermisje, en geen van beiden zou Daisy kennen. Er was niets om zenuwachtig over te zijn.

En toch ging ze met haar gedachten naar het gesprek dat ze gisteravond met haar moeder had gehad. Ze hadden in de rommelige woonkamer gezeten terwijl er een quiz op tv was waar niemand naar keek. Finn en Campbell lagen lekker in bed en Magda was naar de keuken gegaan om thee te zetten, dus Daisy had van de gelegenheid gebruik gemaakt om Rose naar de familie Devereaux te vragen.

Rose had haar breiwerkje laten zakken en haar scherp aangekeken. 'Het is maar goed dat je opa hier niet is. Hij zou je je mond met zeep laten spoelen als hij je die naam onder zijn dak hoorde noemen.'

De kracht in haar stem deed Daisy knippen. Ze kon zich niet herinneren dat haar opa ooit zijn stem had verheven, laat staan dat hij bedreigd had met zo'n middeleeuwse straf. Maar het leek wel waar dat de naam Devereaux niet welkom was geweest op Half Moon Farm. 'Waarom?' vroeg ze. 'Is er iets gebeurd?'

'Dat weet ik eigenlijk niet,' antwoordde Rose. 'Ik ben er altijd van uitgegaan dat het iets met geld of land te maken had. De dingen waar mannen altijd over ruziën.'

Geld, land of liefde, dacht Daisy, maar dat zei ze niet hardop omdat Rose fronsend naar haar breiwerkje keek. 'Het heeft me alleen echt dwarsgezet dat er een feest was in het kasteel waar ik niet heen kon. We hadden een flinke ruzie over het kerstbal toen ik een jaar of zestien, zeventien was.'

Daisy was zich zeer bewust van de onstuimige relatie tussen de tiener Rose en haar ouders. Ze kon zich met gemak voorstellen dat het mislopen van een feestje in Winterbourne Castle de gemoederen had doen oplopen. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

Rose zuchtte. 'Ik ben toch gegaan. Ben uit het slaapkamerraam geklommen en bijna doodgevroren toen ik midden in de winter door de velden marcheerde. Ik scheurde ook nog mijn jurk aan de meidoornheg.'

Daisy kon het voor zich zien alsof ze er zelf bij was geweest. 'Ik weet zeker dat je nog steeds de mooiste van het bal was.'

'Niet echt,' zei Rose snuivend. 'Toen ik eindelijk bij het kasteel aankwam, wilden ze me niet binnenlaten. Ze hielden me tegen op de valbrug, alsof ik een indringer was.'

‘Wat?’ Daisy’s mond zakte open. ‘Waarom?’

Haar moeder keek haar aan. ‘Ze zeiden dat ik niet op de lijst stond, hoewel heel Mistlethorpe uitgenodigd was. Maar ik zag er natuurlijk vreselijk uit, dus ik kon het ze niet kwalijk nemen dat ze me wegstuurden.’ Rose zweeg even en schudde haar hoofd. Haar blauwe ogen keken glazig bij de herinnering. ‘Maar mijn uiterlijk was het probleem niet. Het ging om mijn naam.’

Daisy voelde een terechte verontwaardiging zich van haar meester maken toen ze voor zich zag hoe vernederd Rose moest zijn geweest. ‘Wat heb je toen gedaan?’

‘Wat kon ik doen?’ zei Rose schouderophalend. ‘Ik ben naar huis gelopen. Pap stond in de deuropening met zijn armen over elkaar en zijn gezicht op onweer. Ik had verwacht dat hij heftig tegen me zou uitvaren, maar hij keek me alleen maar aan en zei dat hij hoopte dat ik mijn lesje had geleerd: de Moons en de Devereauxs zijn geen goede combinatie.’

Het begon als een familievete te klinken, van het soort dat Daisy alleen maar nog nieuwsgieriger maakte naar de oorzaak ervan. Waarvoor was haar altijd zo zachtaardige opa zo vijandig geworden? ‘En je hebt echt nooit geweten waarom?’

‘Nee,’ antwoordde Rose. ‘Ik weet zeker dat ik het gevraagd heb, maar dat is alles wat hij ooit gezegd heeft. We hebben ons altijd gewoon afzijdig gehouden.’

De deur ging open en Magda kwam binnen met een dienblad vol mokken en een theepot, maar Daisy had de rest van de avond nieuwsgierigheid gevoeld, gemengd met medeleven voor de tiener Rose. En hoewel wat er in het verleden gebeurd was niets te maken had met Daisy of Kit Devereaux, zou ze liegen als ze zei dat ze niet nóg minder positief over hem dacht nu ze haar moeders verhaal had gehoord. Het leek erop dat de twee families voorbestemd waren om zowel toen als nu niet met elkaar overweg te kunnen. Maar wat er ook gebeurd was in het verleden, Daisy moest nog steeds de uitdaging aangaan Finn en Campbell naar school te brengen.

Die ochtend zei ze tegen zichzelf dat ze er te veel over nadacht en trok haar ochtendjas aan om de jongens te gaan wekken.